

„Gud veed, hvad Hr. Sidenius egentlig tænker paa, naar han saadan sidder og ser hen for sig uden at sige noget?“

Han sad og tænkte paa sit eget Barndomshjem. Han saae for sig Dagligstuen derhjemme, saaledes som den stod tydeligst for hans Erindring: i de lange Vinteraftener, naar den enlige Lampe brændte døsigt paa Bordet foran Hestehaarssofaen og Faderen halvslumrede i den stivryggede Lænestol med sin grønne Papskærm for Øjnene, mens Signe læste højt af Avisen og de mindre Søstre sad krumme over deres Stoppearbejde og hvert Øjeblik skottede op til Uret paa Sekretæren for at se, om Vægteren ikke snart vilde komme og forkynde Sengetid. Han hørte igen hine smaa Suk, der nu og da lød fra Soveværelset ved Siden af, og hvormed Moderen derinde i Sengen gav sit altid lidt beklemte Hjerte Luft. Han hørte den stille Kogelyd fra Lampen, lugtede Tørveosen fra Kakkelovnen blandet med Lugten af Pletvand eller Medicin.

Hvad der slog ham ved Sammenligningen, var dog ikke særlig Modsætningen mellem den Rigdom, han havde for Øje, og Barndomshjemmets Kummerlighed. Det var meget mere en Forskel i Tonen, i Talens Varmegrad, i selve Livstemperaturen i de to Hjem. Naar han her hørte de kaadmundede Børn tale næsten kammeratlig til deres Forældre; naar han hørte Fru Salomon drøfte Foraarsmoderne med sine Døtre, tale til dem om, hvilke Farver og hvilket Snit der klædte dem, ja ligefrem paalægge dem som Pligt at tage sig godt ud; naar han bestandigt fandt Sindene livfuldt optagne af alt, hvad der skete rundt om i Verden, men aldrig hørte den mindste Hentydning til det dunkle „Hinsidige“, der som en Gravløftning havde gennemtrængt hans eget Hjem, hvor man regelmæssig begyndte og afsluttede Dagen med at bortvende sig fra Verden i Bøn og Salmesang; hvor det at pynte sig, ja blot at være velklædt og ofre Omhu paa sin Person næsten betragtedes som uværdigt for et af Aanden genfødt Menneske, — han følte da med Taknemlighed, at han virkelig her havde fundet, hvad han havde villet søge i fremmede og fjerne Egne, Naturens Børn, ubesmittede baade af et Himmerig og et Helvede.

Men ogsaa selve Rigdommen havde gennem det salomonske Hjem faaet ny Værdi for ham. Han havde hidtil paa Bondevis betragtet Pengene nærmest som et Vaaben, med hvilket man — halvt snigmorderisk — hævdede sig i Tilværelses-